

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXI.

ČÍSLO 9

SEPTEMBER 2013

Sviatok ako dar - Bartolomej Day - CampFest 2013 - Pochod za život
Podmienky odpustenia - Rozhovor s D. Rončákom - Bl. A. M. Schwartz
Hlavný deň kresťanov - Práca, sviatok, rodina - Prievidská púť 2013

Bartolomej Day

Oslava 20. výročia vydávania farského časopisu Bartolomej
a 20. výročia založenia spevokolu Bartolomejčatá
Farský kostol sv. Bartolomeja, 24. august 2013

Pri slovnom spojení Desatoro Božích prikázaní sa mnohým ľuďom v mysli vybaví samé „nesmieš“, čo vyznieva dosť obmedzujúco. Prikázania nás zdanlivo zatážujú, berú nám slobodu, voľnosť a radosť zo života; nemôžeme žiť naplno a užívať si...

Ak je však Boh naším milujúcim Otcom, potom prikázaniami musí sledovať naše dobro, šťastie. Predsa ich Mojžišovi uviedol slovami: „Toto rob a budeš žiť!“ Každý normálny otec chce svojmu dieťaťu len to najlepšie. Je to prirodzené. O čo viac to musí platiť o Nebeskom otcovi, ktorý je dokonalý!

Problémom je asi to, že my prežívame veci „tu a teraz“ a nevidíme do budúcnosti tak, ako do nej vidí Boh. To, čo nám prestúpenie prikázania dáva, je tu a teraz; to, čo nám berie, je v budúcnosti. Tu a teraz obmedzenie, ale v budúcnosti šťastie a naplnenie. Čo nič nestojí, za nič nestojí.

Niekedy sa podobáme na dvojročné dieťa, ktoré sa chce hrať s nožnicami, ale otec mu to zakáže. Dieťa sa hnevá, reve, hádže sa o zem a možno aj nenávidí otca, lebo mu zobral super hračku. Otec však vie, prečo to spravil. Každé jedno prikázanie chráni nejakú hodnotu. Niečomu hovorím „nie“ - ale preto, aby som niečomu povedal „áno“.

Tak je to aj v prípade tretieho Božieho prikázania Pamätaj, že máš svätiti sviatočné dni. Myslím, že dnes je aktuálnejšie ako kedykoľvek predtým. Rýchle životné tempo, účty, maily, telefonáty, kódy, heslá a prihlasovacie mená, odblokovanie, zablokovanie... To, na čo musí človek myslieť už len počas jedného dňa, ho často oberá o pohodu

a vnútorný pokoj. „Nestíham!“, „Ponáhľam sa!“, „Nemám čas!“ sú dnes až príliš frekventované slová. Niekedy menej je viac! Urobte si čas na Boha a budete ho mať i na všetko ostatné.

Sviatočný deň sa nám ponúka ako veľká príležitosť načerpať stratené sily, opraviť pokazené, vypnúť si myšlienky, zresetovať myseľ. Človek ani nemusí byť veriaci na to, aby vnímal zmysel sviatku. Všetchnosť, jednotvárnosť, stereotyp zabíja. Sviatok je vymanením sa z kolobehu každodennosti, zefektívnením činnosti, skvalitnením práce a života. Samozrejme, pre nás veriacich sa k tomuto všetkému pridáva ešte aj rozmer duchovný a teologický. Ide o oslavu Boha a posvätenie človeka. Teologický rozmer vychádza z faktu podľa Knihy Genezis, kde Boh po všetkom, čo urobil, odpočíva.

K tejto téme odporúčam aj apoštolský list Jána Pavla II. Dies Domini (Deň Pána) o svätení nedele, v ktorom podčiarkuje, že nedeľa je aj dňom človeka, dňom Cirkvi, dňom spoločenstva, dňom spolupatričnosti, dňom odpočinku, dňom medziľudských vzťahov.

Drahí čitatelia, milí farníci, nech vám aj toto číslo nášho časopisu pomôže správne pochopiť, čo to znamená svätiti sviatky.

Michal Lajcha, kaplán

Púť oživila duchovný i ľudský rozmer farnosti

V posledný víkend pred sviatkom Nanebovzatia Panny Márie, 10. - 11. augusta 2013, sa na Mariánskom vršku v Prievidzi uskutočnila tradičná mariánska púť.

Program začal ako každý rok v sobotu sprievodom z farského kostola na Mariánsky vršok o 16:30 hod.. Tu o 18:00 celebroval sv. omšu nový prievidzský pán farár Vladimír Slovák. Po nej nasledoval program pre mladých - krátky scénický tanec a chvály, ktoré hudbou sprevádzala kapela GodKnows.

O 22:00 hod. sa veriaci zhromaždili na mládežníckej sv. omši. Slúžil ju novokňaz Dušan Rončák, kaplán farnosti Prievidza - mesto, a svojím spevom spríjemňoval mládežnícky zbor. Program ukončila nočná adorácia.

V nedeľu púť odštartovala sv. omšou o 7:30 hod. v mariánskom kostole. Slávnostnú sv. omšu na Mariánskom vršku o 10:00 hod. celebroval riaditeľ biskupského úradu Martin Dado, ktorý vo svojej kázni objasnil tri podstaty Panny Márie. Pred očami veriacich ju vykreslil ako pútničku,

ale aj ako tú, ktorá chváli Boha, a tú, ktorá je plná Ducha Svätého. Púť pokračovala aj popoludní na ihrisku Strednej odbornej školy v centre mesta, kde boli pre deti pripravené rôzne súťaže, eRko tance a pre dospelých futbalový zápas slobodných a ženatých. Po prvýkrát v histórii sa skončil úspešnejšie pre ženatých - vyhrali nad slobodnými 4:3. Celým programom sprevádzala a do tanca hrala kapela Necpalanka. Tohtoročná mariánska púť pomohla oživiť nielen duchovný, ale i ten obyčajný ľudský rozmer našej farnosti. „Bola to naozaj vydarená akcia, ktorá ma naplnila radosťou a pokojom,“ povedala jedna z účastníčok púte.

Text: Peter Šimko

Foto: M. Melicherčíková

Darujte obnosené šatstvo

Charita - dom sv. Vincenta, n.o. žiada všetkých ľudí dobrej vôle o darovanie obnoseného pánskeho šatstva a obuvi pre núdznych, o ktorých sa stará.

V nastávajúcom období jesennom a zimnom období budú najviac potrebné **pánske odevy** - vetrovky, nohavice, svetre, tričká s dlhými aj krátkymi rukávami, spodné prádlo a ponožky. Takisto veľmi vítaným darom pre núdznych je **pánska obuv** -

zimná, prechodná i športová. Pri práci s ľuďmi bez domova tiež veľmi pomôžu **uteráky a hygienické potreby** (mydlo, šampón, toaletný papier). Detského a ženského oblečenia máme zatiaľ dostatok ešte z predchádzajúcich zbierok.

Obnosené šatstvo treba priniesť do našej prevádzky na Košovskej ceste 19 (oproti Banským stavbám) v pracovných dňoch od 8.00 do 14.00.

-av-

Bartolomej Day bol plný vzácných hostí

Na sviatok sv. Bartolomeja 24. augusta 2013 sa v našej farnosti konalo podujatie pri príležitosti 20. výročia vzniku časopisu Bartolomej a spevokolu Bartolomejčatá. Oslava niesla príznačný názov - Bartolomej Day.

Program začal o 15:00 hod. vo farskom kostole. Pestrou paletou prezentácií, piesní a moderovaných diskusií sprevádzali účastníkov stretnutia moderátori Marek Šimurka a Alojz Vlčko. Medzi vzácných hostí tejto časti programu sa zaradili napr. jeden zo zakladateľov Bartolomeja Marcel Puvák či zakladateľka Bartolomejčiat sestra Dávida.

Podujatie pokračovalo sv. omšou o 17:00 hod., ktorú spolu s ďalšími piatimi kňazmi celebroid Mons. Ján Bednár, niekdajší prievadzský dekan. „Som rád, že dielo, ktoré sa rozvíjalo už počas môjho pôsobenia

v Prievidzi, nezaniklo, ale ďalej rastie. To je dôkazom toho, že to nie je len dielo ľudské, ale i Božie,“ povedal vo svojom príhovore.

Po skončení sv. omše boli hostia zblízka i zďaleka pozvaní na malé agapé, pripravené na Pribinovom námestí vedľa kostola. Rozhovory plné spomienok trvali až do neskorých večerných hodín.

Text: Petra Humajová
Foto: M. Melicherčíková

„Vo vzťahu“ - CampFest 2013

Dynamické chvály, hlboké uctievanie, inšpiratívne slovo, semináre, svedectvá, koncerty na viacerých pódioch súčasne, tanec, netradičné športy a najmä prežívanie Božej prítomnosti spolu so šiestimi tisíckami mladých ľudí! Áno aj takto by sa dal do jednej vety zhrnúť 15. ročník festivalu, ktorý sa konal od 1. do 4. augusta na ranči v Kráľovej Lehote neďaleko Liptovského Mikuláša.

Tento ročník mal názov „Vo vzťahu“. Od názvu festivalu sa odvíjali aj prednášky v hlavnom programe. O tom, že išlo o výnimočný ročník, svedčí aj obrovský počet mladých ľudí, ktorí boli ochotní obetovať svoje pohodlie, prísť a chváliť Boha bez kompromisov.

Najväčším lákadlom programu bola známa chválová skupina Hillsong

Na festivale CampFest 2013 vystúpila aj prievadzská kapela GodKnows

London, ktorá prišla z Veľkej Británie. Táto skutočnosť bola potvrdená aj počtom účastníkov ich koncertu, ktorý prekonal len záverečný program. Tu sa účastníci mohli rozhodnúť, či chcú vstúpiť do vzťahu so svojim Otcom a toto rozhodnutie potvrdiť.

Zistenie, že každý rok je ochotnejších prísť na tento festival viac a viac mladých ľudí je pre mňa obrovským svedectvom, že mladí ľudia majú túžbu neostať len na povrchu v prežívaní viery, ale ísť aj do hlbšieho vzťahu so svojim Bohom.

Text: Martin Detko

Foto: Luc Turčanová

Krátke svedectvo

„Mám z Campfestu veľa krásnych zážitkov. Kúpanie v potoku, pohľad na rozrastajúci sa zástup ľudí, ktorí putovali do lesa na omšu... Campfest bol skvelý v tom, že sme toľkí počúvali tie isté slová, robili tie isté rozhodnutia a modlili sa na tom istom mieste. Nie sme v tom sami. Túžime a kráčame SPOLU - a to je niečo, čo nemôže zostať nepovšimnuté.“

Lucia

Národný pochod za život v Košiciach

21. - 22. september 2013

„Náš svet je v dnešnej dobe nespravodlivé miesto. Je to temné miesto. Nie preto, že ľudia páchajú zlo, ale preto, že dobrí ľudia, ktorí sedia okolo, nerobia nič, aby tomu zabránili. V absencii svetla víťazí tma.“ (Majed el Shafia)

Možno nastal čas, kedy nemáme sedieť doma a pasívne sa pozerat', čo sa okolo nás deje, stále poukazovať na to zlé a zúfať si. Možno je čas ukázať, že veríme v nádej, veríme v zmenu, ktorá sa môže udiť v našej krajine. Že každý jeden z nás môže byť tým svetlom, ktoré prežiarí temnoty okolo nás. Motto Národného pochodu za život je: „Človek je zázrak. Podíme von a bojujme za život!“

Cieľom Národného pochodu za život je verejne povedať, že ľudský život je dar a zaslúži si ochranu a úctu. Už nestačí byť za život v súkromí, pretože naše verejné vyjadrenie môže priniesť zmenu do všetkých spoločenských oblastí (najmä do

oblasti ľudských práv, legislatívy, školstva, zdravotníctva a médií).

Samotný pochod sa uskutoční v nedeľu 22. septembra, ale sprievodné akcie sú pripravené na celý víkend. V sobotu sa uskutočnia workshopy na rôzne témy. V nedeľu dopoludnia sú naplánované sväté omše v košických chrámoch s biskupmi z celého Slovenska, popoludní vyvrcholí Pochod za život cez mesto.

Má to zmysel - postaviť sa za život. Stretneme sa v deviatom mesiaci.

Viac informácií na
www.pochodzazivot.sk

-ak-

Žijeme v slobodnej demokratickej spoločnosti - a hrdíme sa tým. Kým naši predkovia museli znášať hrôzy fašizmu či komunizmu, mnohí z nás o týchto veciach vedia už len z hodín dejepisu či rozprávania rodičov a starých rodičov. Zdá sa, že najhoršiemu sme sa vyhli. Je to však ozaj tak?

Ked' som sa snažila sama v sebe si zodpovedať otázku, čo bolo horšie - či fašizmus a či komunizmus, prišla som k záveru, že možno aj komunizmus. Trval dlhšie a tváril sa naoko privetivo. Iba v pozadí robil zverstvá, o ktorých sa Západ nemal nikdy dozvedieť. Zároveň sa však vo mne ozvalo: „A nežijeme náhodou my v čomsi ešte horšom?“

Sloboda so sebou priniesla množstvo nových možností a príležitostí, ale i množstvo nebezpečenstiev, ktoré si človek na prvý pohľad často nevšimne. Je zaplavený množstvom informácií a smer jeho myslenia určuje často len zmes akýchsi poloprávd, šírených z médií. Nenadarmo niektorí autori hovoria o médiách ako o istej forme náhrady náboženstva pre súčasného človeka. Kým v minulosti boli kostoly jediným zdrojom informácií a obrazne povedané i jedným z prvých masových médií, ktoré malo dosah na širokú skupinu ľudí, dnes tomu už tak nie je. Ľudia sa neriadia evanjeliom, ale často tým, čo kto povedal v televízii či napísal v novinách. Lebo tak im to vyhovuje viac.

Dôsledky sa už v Západnej Európe dostavili a pomaly sa blížia i k nám. Upozorňuje na ne i známa slovenská herečka Eva Kristinová vo svojom *Otvorenom liste k Stratégii ochrany a podpory ľudských práv v Slovenskej republike*. Obhajuje v ňom najmä práva tradičnej rodiny a vyzýva politikov k zodpovednému konaniu

pochod za život **košice 2013**

v tomto smere. Aby sme nedopadli ako Nórsko, kde je tolerovaný incest, alebo Švédsko, kde sa experimentuje s výchovou, zakazujú sa tradičné rozprávky a už v škôlke sa nahrádzajú povinnou gender literatúrou, v ktorej princ hľadá princezu, aby si ho vzal za ženu. Vo Veľkej Británii zas zavládol trend citovo chladnej výchovy. Deti sa od 8 rokov umiestňujú do internátnych škôl

9/13

a s rodinou sa stretávajú len na Vianoce či počas prázdnin. V Nemecku je sexuálna výchova zavedená už do škôlok a na prvom stupni základnej školy sa deti učia používať antikoncepcčné prostriedky. Ak matky takúto výchovu svojich detí odmietnu, môže im byť udelený trest 40-denného odňatia slobody a zaplatenie pokuty 1000 €. Niektoré štáty (Holandsko, Fínsko, Nemecko) prejavujú ochotu okrem homosexuality tolerovať aj pedofíliu či zoofíliu.

U nás toto všetko vo výnimočne okatej podobe ešte nie je. Ale čo nie je, môže rýchlo byť. Kým v časoch fašizmu či komunizmu bol pre mnohých ľudí nepriateľ jasný, v dnešnej dobe údajnej slobody je zákerný

a skrytý a zotročuje nás možno ešte viac, ako tomu bolo predtým.

Slobodu je vždy potrebné spájať so zodpovednosťou. Nemyslieť len na seba, ale i na druhých. Príležitosť na to sa nám núka už teraz. *Národný pochod za život* poukazuje síce najmä na hrozbu potratov a eutanázie, je však prvým krokom k tomu, aby sme verejne prejavili svoju mienku. Aby sme všetkým dali najavo, že kultúru smrti tu nechceme. Že i naši potomkovia majú právo na život, zdravú rodinu a lásku. Ved' aj my sami sme toto všetko dostali.

Petra Humajová

SOBOTA 21. 9. 2013
13:00 - 19:00
workshopy na rôzne pro-life témy
na stanovištiach v centre Košíc
16:00 - 22:00
Life celebration večer
Infinitní aréna na Moyzesovej ul. v Košiciach

NEDEĽA 22. 9. 2013
Dopoludnia: pro-life nedeľné bohoslužby
vo vietskych katolíckych kostoloch
11:00 - 16:00: skautské mestiečko na Hlavnej ulici
12:30: moderovaný program na Hlavnej ulici
14:30: **NÁRODNÝ POCHOD ZA ŽIVOT**
oslavný pochod ulicami mesta, ukončí sa záverečnou
„bodkou“ pri hlavnom pódiu na Hlavnej ulici

Podmienky odpustenia

Jednou podmienkou nášho uzdravenia je odpustiť ľuďom, ktorí nás zranili. Niekedy treba odpustiť aj ľuďom, ktorý nie sú vinní za to, čo nám urobili. Napr. ak sa matka v detstve nemohla o vás dostatočne starať, lebo bola chorá, nenesie zato vinu, ale napriek tomu môžete cítiť voči nej hnev. V tomto prípade treba odpustiť to, za čo ten druhý nenesie vinu.

Musíme sa trénovať v tom, aby sme prijali odpustenie, aby sme hľadali odpustenie a aby sme odpustenie prejavili. To sú tri dimenzie odpustenia: prijať ho, hľadať a prejsť.

1. Prijat' odpustenie za všetky naše hriechy minulosti.

Často odmietame a neprijímame odpustenie, lebo sme príliš pyšní, aby sme prijali fakt, že sme sa zmýlili. Alebo nie sme schopní prijať to,

že by k nám Boh mohol byť milosrdný.

Možno sa pýtate, či sa naše hriechy znova objavajú pred našim zrakom v súdny deň. Sväté Písmo nám dáva jasnú odpoveď, ktorú nájdeme v liste Hebrejom (10,17): „*Na ich hriechy a neprávosti si už viac nespomeniem.*“

2. Hľadať odpustenie prítomných hriechov.

Moderný človek, žiaľ, nehľadá odpustenie svojich hriechov, lebo stratil zmysel pre hriech. Myslí si, že mnohé hriechy už nie sú hriechmi. Hovorí, že masturbácia nie je hriechom. Nie je hriechom ani predmanželský sex, ani potrat, ani rozvod. Aj mnohé iné hriechy moderný človek už nepovažuje za hriechy. Ale to ešte neznamená, že hriechmi nie sú. Ak zjeme jedlo, ktoré je otrávené, či už veríme, že je otrávené, alebo nie je, výsledok je rovnaký.

Často sa nám stáva, že potláčame svoju vinu. Zatlačíme ju do podvedomia, a to nás môže v budúcnosti zraniť. Ak prosíme Ježiša, aby uzdravil naše spomienky, Ježiš nás o spomienky neoberie. Budeme si aj naďalej na všetko pamätať, ale Je-

žiš zoberie našu bolesť na seba, aby nám pomohol.

3. Prejaviť odpustenie.

Niekedy sa nám stáva, že posudzujeme ľudí na základe určitého problému. Keď cítime hnev a nie súcit, podvedome trpíme - a ani nevieme prečo. Ako vidíte, sme veľmi komplikovaní. Mnohé naše postoje či naše správanie sú len dôsledkom našich spomienok a rán z minulosti. Ježišovi veľmi záleží na tom, aby sme tieto oblasti objavili. On túži položiť svoju ruku na tieto rany a uzdraviť nás. On chce, aby sme sa stali slobodnými Božími deťmi.

Prečo mám odpustiť?

Ak odpúšťame, odväzujeme sa od osoby. Preto nám Ježiš v Matúšovom evanjeliu hovorí: „*Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a chod' sa najprv zmieriť so svojim bratom; až potom príď a obetuj svoj dar.*“ (Mt 5,24)

Je to veľmi zvláštne. Viem pochopiť, že ak niečo zlé vykonám určitému človeku, pôjdem za ním a poprosím ho o odpustenie. Ale Ježiš hovorí: „Ak tebe niekto urobil niečo zlé, ty chod' za ním a odpusť mu.“ A to nie preto, že by som bol vinný, ale preto, lebo som negatívne závislý od tej osoby. A Ježiš chce, aby som bol slobodnou osobou.

Keď odpúšťam človeku, robím niečo, čo viac prospieva mne ako osobe, ktorej odpúšťam. Väčšmi pomáhame sebe, lebo sa odpútavame od niečoho, čo bolo prekážkou v mojom živote.

Pripravil: Šimon Stančík, diakon

Foto: TTKBS / Martin Magda

Všímajme si, ako nás Boh miluje

Svetlo sveta uzrel v Banskej Bystrici 20. februára 1981. Radosť z jeho narodenia prežívali rodičia Štefan a Anna i brat Ivan. Detstvo prežil v dedinke Nemce blízko Banskej Bystrice, v tomto meste chodil aj do všetkých škôl - základnej, strednej i vysokej. Stal sa učiteľom slovenčiny a dejepisu. Po troch rokoch pôsobenia na základnej škole v Ponikách započul Pánov hlas a vstúpil do formácie v kňazskom seminári v Badíne.

Pán kaplán Dušan, zažili ste mimoriadne stretnutie s Pánom?

Viac než tých mimoriadnych stretnutí s Pánom bolo určite tých „riadnych“. Ako to označil môj špiritúál v seminári, kostolný vzduch som od svojich deviatich rokov dýchal prakticky nepretržite. A som vďačný Pánovi práve za to, že moje zážitky s ním sú skôr riadne než mimoriadne, a že práve ony môžu byť pre mňa výnimočné.

Ako sa vyvíjalo vaše rozhodnutie ísť ku kňazstvu a kedy vo vás dozrelo?

Hoci Pánovo povolanie som v sebe cítil už od prvých ročníkov v škole, musel prejsť dlhší čas, kým vo mne dozrelo tak, ako to (asi ☺) chcel Pán. Preto som do seminára vstúpil až ako 26-ročný - po tom, čo som mal už za sebou jednu vysokú školu i tri roky práce.

Aké rodinné zázemie ste mali? Súhlasili rodičia s vašim rozhodnutím stať sa kňazom?

Za svoju rodinu som Pánovi veľmi vďačný. Rodičia síce neboli horlivými kresťanmi, ale postupne sme sa - aj vďaka môjmu povolaniu - k Pánovi „ťahali“ čoraz bližšie. Z rozhodnutia stať sa kňazom bola prekvapená najmä mama, ktorá to sprvu znášala ťažko. Neskôr však sa mi však stala veľkou oporou, čoho

dôkazom bolo, že už po 2. ročníku v seminári mi nadšovala reverendu ☺.

Kto je vzorom vo vašej rodine i medzi priateľmi pre vás?

Určite môj otec i brat. Obidvaja sú veľmi múdri a brat i mimoriadne vzdelaný. Svojím príkladom i radami do života ma veľmi posúvajú vpred.

Často bývajú našimi vzormi aj niektorí zo svätcov. Ktorí sú tí vaši obľúbení svätci?

Ako birmovného patróna som si zvolil svätého Františka z Assisi. Je pre mňa vzorom jednoduchosti života i veľkej odovzdanosti a dôvery Pánovi.

Ako relaxujete? Akého máte koníčka?

Zo všetkého najradšej sa rozprávam so svojimi blízkymi priateľmi. Je neuveriteľné, ako môže človek osobnostne i duchovne rásť pri stretnutí blízkych srdc.

Zistili sme o vás, že ste veľkým ctiteľom Božského Srdca, veď aj svoju primičnú svätú omšu ste slávili o tomto tajomstve našej viery. Rád si v ňom odpočínate?

Pán nás volá, aby sme, ak sme preťažení, prišli k nemu. Mám rád chvíle modlitby a poznávania Pánovho Srdca najmä v jeho slove.

Aké je vaše životné krédo?

Raz sme si ho - ešte ako prváci -

Prijímanie obetných darov
počas primičnej svätej omše

v seminári mali napísať. A vtedy mi to „zaplo“: „Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých.“ (1 Kor 9, 22). Chcel by som, aby mi Pán moju novokňazskú horlivosť zachoval aspoň do konca života ☺.

Všimli sme si, že máte vzťah k hudbe a spevu. Plánujete aj tu v Prievidzi rozvíjať činnosti v oblasti spevu či hudby?

Áno, pred seminárom som viedol mládežnícky spevokol a v seminári seminárny. Aj tu v tomto smere je na čom pracovať. Je tu veľa ochotných ľudí a tých ďalších možno namotivovať. Chcem si však uvedomovať, že ja síce môžem siať i polievať, ale vzrast dáva Boh (1 Kor 3, 6-7).

Cítite v sebe viac povolanie k mládeži, alebo k tým skôr narodeným?

Myslel som si, že viac k mládeži (asi

to bude aj vekom), no sám som prekvapený, ako veľmi ma vedľa obohatiť aj starší. Darmo, múdrosť rokov z človeka žiari!

Prievidza vám nie je cudzia. Čím vás zaujala? Tešili ste sa na pôsobenie v našom meste?

Sprvu som sa obával, či sa ako kaplán v meste nebudem v srdci vracat' a viazať na miesto svojho diakonského pôsobenia, teda na Zapotôčky. Ale vidím, že Pán mi dáva do srdca pokoj, aby som bol slobodný pre všetkých, ktorým ho môžem prinášať. Aj tu v meste nachádzam skvelých a otvorených ľudí, s ktorými vzťahy nemusia byť vôbec povrchné. Práve na budovanie týchto vzťahov sa najviac teším a v tomto zmysle prosím Pána aj o požehnanie.

Chcete niečo vylepšiť na sebe?

Samozrejme, vždy je čo vylepšovať. S Božou pomocou by som chcel nevyhorieť a popri svojej horlivosti nezabúdať na to, že je nevyhnutné aj čerpať.

Istotne naši mladí čakajú na vaše slová pre nich...

Mladým chcem odkázať, aby sa nebáli do svojich rozhodnutí pozvať Pána. Veď je to napokon On, kto ich pozýva k plnému šťastiu. Dnes sme veľmi pokúšaní v rozhodnutiach a bojíme sa ich urobiť. Ak sa však rozhodujeme s Pánom, niet sa čoho báť.

Čitateľov Bartolomeja - nielen mladých, ale aj starších - potešia vaše odkazy pre nich...

Buďme všetci pozorní na to, ako nás Boh miluje. Ak popri jeho ponuke lásky neprejdeme bez povšimnutia, On naplní láskou naše srdcia doplna a nič nám nebude chýbať.

Za úprimný rozhovor s láskou
ďakuje Anka G. Vavrová

Nedeľa ako hlavný deň kresťanov

Je to už 11 rokov, čo sme v našich kostoloch čítali pastiersky list slovenských biskupov o svätení nedele. Bol namierený najmä proti nedeľnej práci a nákupom. Pamätám si, že vyvolal mnoho negatívnych reakcií - a to i medzi veriacimi a kňazmi.

Osobne ma zarazilo najmä odsúdenie „víkendu“: *„Moderný svet strhuje človeka ako prúd. Pre mnohých ľudí je to už iba „víkend“ - koniec týždňa, koniec robote. V piatok pri rozlúčke si ľudia želajú: „Pekný víkend,“ ako to počúvame z oznamovacích prostriedkov, čo súvisí so zámerom vytlačiť z nášho života všetko kresťanské bez ohľadu na to, že tento zvrat je cudzí duchu slovenskej reči,“* písali biskupi. O čo tu ide, čo robí „víkend“ nie dobrým? Položil som si túto otázku a začal som skúmať...

Pôvod slova víkend

Slovo pochádza z angličtiny, kde znamená koniec týždňa (week-end). Neviem presne, ako ho používajú napr. v Amerike, ale u nás označuje sobotu a nedeľu. Tak to zobrazuje i väčšina našich kalendárov, vrátane cirkevných. Začínajú pondelkom, šiesta je sobota a siedmy, posledný deň, nedeľa.

Kde teda videli biskupi problém? Predpokladám, že nielen v tom, že koreň slova nie je slovenský. Angličania by totiž v tom prípade mohli mať weekend a všetko by bolo v poriadku.

Je sobota rovnocenná s nedeľou?

Myslím, že dôležitejšie je podozrenie biskupov *„vytlačiť z nášho života všetko kresťanské“*. V čom je však víkend „nekresťanský“? V tom, že už sobota je voľná a pre mnohých dňom oddychu, nielen nedeľa? Teda že tieto dva dni sú vo víkende rov-

nocenné? Alebo ide o zápas medzi židovským chápaním dní voči kresťanskému? Teda, že sobota je viac ako nedeľa!

Pravdepodobne áno. Ved' biskupi píšú: *„Konečne sobota“* vzdychnú si ľudia po celotýždňovej práci. Prirodzene túžime po odpočinku. Pričom sám Boh vychádza v ústrety tejto túžbe človeka tým, že sám odpočíva po svojom stvoriteľskom diele. My kresťania by sme však úplne prirodzene mali zvolať: *„konečne nedeľa“, ten krásny deň, ktorý po zmŕtvychvstaní nášho Pána žiari ako nádherná skutočnosť po predobrazu starozákonnej soboty.*

Text pastierskeho listu (ako aj niektoré iné cirkevné dokumenty) hovorí, že kresťania na miesto starozákonnej soboty postavili nedeľu, ktorá prevzala funkciu sviatočného dňa, pričom to nepovažujú za nebiblické. Ved' cyklus 7 dní je ten istý, akurát deň pokoja a Božej oslavy sa posunul.

A teda je to jasné. Uprednostnenie nedele, jej hlavné miesto v kruhu 7 dní, je to naše, o čo my kresťania bojujeme. Alebo presnejšie, v čom iní bojujú proti nám. Je to však ozaj tak?

Nedeľa - deň prvý či posledný?

To, že nedeľa je v kalendári uvedená ako posledný deň týždňa, odporuje židovskej (biblickej), antickej i kresťanskej kultúre, ba dokonca i základnému kresťanskému vnímaniu sveta a človeka.

Chcel som sa dozvedieť, ako na veci pozerajú moji veriaci v mojej bývalej farnosti. Na veľkonočnú vigíliu som im preto počas „homílie“ položil otázku: „Koľký deň v týždni je nedeľa?“ Niektorí odpovedali, že „siedmy“, ale väčšina, že „prvý“! Určite aj vďaka evanjeliu, ktoré počuli: „V prvý deň týždňa zavčas ráno prišli ženy k hrobu a priniesli voňavé oleje, čo si pripravili.“ (Lk 24,1). Veľmi som sa potešil, že veľká časť veriacich to pochopila správne. Nedeľa je prvý deň týždňa! Židovského, antického i kresťanského. Ako prvý teda nemôže tvoriť „koniec týždňa“ - víkend.

Ôsmy deň

Problematickým je však i chápanie času. Ak sa na čas pozrieme lineárne, môžeme ho znázorniť ako popriamku. Má svoj začiatok v dejinách (stvorenie) a tiež svoje dôležité body (úseky), ktoré ľudstvo posúvajú ďalej, bližšie k Bohu. Kristovo vykupiteľské dielo chápeme ako čas Božieho navštívenia. V tomto rozmere potom môžeme označiť Veľkonočnú nedeľu Ježišov-

ho vzkriesenia aj za **ôsmy deň**. Nedeľa je deň završenia, definitívneho víťazstva nad zlom, hriechom, smrťou.

V prenesenom význame to platí i pre náš život. Sme tu z Božej vôle, aby sme dosiahli spásu. Aj náš vstup do neba bude pre nás „ôsmym dňom“, najväčším sviatkom, definitívnu nedeľou. Ak teda nedeľu chápeme aj ako ôsmy deň a týždeň ich má len sedem, potom nemôže byť súčasťou jeho konca - víkendu.

Chápanie v Starom a Novom zákone

Nedeľu problematizuje i rozdielne chápanie náboženského života v Starom a Novom zákone. Kristovo vykúpenie (ukončené zmŕtvychvstaním v prvý deň týždňa) totiž zmenilo, posunulo do novej roviny, celé chápanie ľudského života.

To už nie je model „po práci sú koláče“, matematicky vyjadrený $6 + 1$. Už nie sme v starozákonnej spravodlivosti, teda že sa snažím, driem, lopotím, zháňam, zarábam, trápim sa (niekedy roky), aby som to všetko na záver mohol v pokoji užiť (šesť dní pracujem, aby som siedmy odpočíval). Po Kristovom vykúpení život nie je len o mojom výkone. Oveľa väčší výkon tu už niekto podal za mňa a ja len pokračujem v jeho diele. Staviam na základe, ktorý je už položený. A preto by na začiatku všetkých námah malo byť poznanie onoho základu, podakovanie zaň, a oslava toho, ktorý ho pre mňa urobil.

O tom je naše prežívanie nedele, Pánovho dňa: **1+6**. Nie ja urobím (6 dní) a potom ma Boh odmení (7. deň). Boh už vykonal to najpotrebnejšie, pripravil mi svet a dokonca otvoril nebo (1. deň). Ak v to verím, tak ho teraz za to chválím

a spolupracujem s ním na diele do-
tvárania a vykúpenia sveta (6 dní),
aby som raz s ním definitívne osla-
voval (8. deň).

Nedeľou sa teda týždeň nekončí.
Aspoň ten kresťanský. A to nielen
na Slovensku. Nedeľa - deň Kristov-
ho zmŕtvychvstania - je základným
dňom kresťanstva. A v tomto zmysle
nielen prvý deň týždňa, ale aj prvý
deň nového života. Je pre nás dňom
obnovenia vzťahu ku Kristovi. To

vyjadruje „nová matematika“:
 $1+6+1 = \text{nový život}$ „skrze Krista,
s Kristom a v Kristovi“. V tomto du-
chu napriek všetkým námahám
a problémom, ktoré nám život pri-
náša, sme si vedomí, čo máme
k dispozícii a kam svojim životom
smerujeme.

Vladimír Slovák, farár
Ilustračné foto: -av-

Boh, ktorý je všade blízko

Duchovné prežívanie sviatočných dní v zamestnaní

Výkladový slovník slovenského jazyka vysvetľuje slovo „svätiť“ ako
„uctievať, oslavovať“, alebo aj „ustáleným spôsobom prežívať“. Asi vše-
tci vieme, ako by mali nedeľu a sviatok svätiť kresťania. Nie všetci však
môžu tieto dni stráviť spôsobom, ktorý je tradičný a bežný. Aj napriek
tomu ich však môžu prežiť sviatočne a duchovne.

Z vlastnej skúsenosti človeka pracu-
júceho v zdravotníctve môžem po-
vedať, že sviatočné dni prežité v
službe chorým Boh odpláca špeciál-
nym požehnaním. Za posledné roky
som prežila v službe asi všetky
sviatky, väčšinou viackrát - Vianoce,
Bielu sobotu, Veľkonočnú nedeľu,
Turíce, Sviatok všetkých svätých a
každý rok minimálne 15 nedeľ.

Sviatky v práci človeku mnoho berú:
možnosť zúčastniť sa liturgie, spo-
ločenstvo v rodine či s inými blízky-
mi, priestor na stretnutia, rozhovo-
ry, akúkoľvek príležitosť na oddych.
V prvom rade oberajú človeka práve
o „ľudský“ rozmer sviatkov, o šted-
rovečerný stôl, rodinu, svetlo svie-
čok žiariacich v predvečer Vzkriese-
nia.

Možno o to viac môže byť človek
disponovaný na skutočný duchovný
rozmer, na to, čo je v každom zo
sviatkov to najdôležitejšie - živý,

osobný a konkrétny Boh, ktorý sa
neobmedzuje na slávenie liturgie,
ale s rovnakou láskou sa približuje
napríklad k ľuďom, ktorí mu možno
uprostred vianočnej noci slúžia v
tých posledných - starých či cho-
rých.

Byť v práci počas najväčších sviat-
kov je príležitosť nechať si sviatky
„očistiť“ od balastu, od všetkého

povrchného, vonkajšieho a formálneho. A aj keď si napríklad vo vianočnej službe zapálime sviečku, pomodlíme sa pred improvizovanou Štedrou večerou a počúvame polnočné zvony, nikdy to nebudú tie pravé domáce Vianoce s rodinou. Keď si práve vtedy človek uvedomí, kto a čo všetko mu práve v tej chvíli chýba, zároveň si môže uvedomiť, že „prázdno“ vytvorené týmto nedostatkom sa môže stať priestorom, kam môže vstúpiť Boh. A On vstúpi - keď mu otvoríme. My, ktorí máme túto skúsenosť, sa síce vždy tak trochu posťažujeme, že „opäť Vianoce v službe, zase Biela sobota v práci...“, ale za tým všetkým môžeme vidieť priestor, v ktorom sa môžu diať veľké veci.

Ťažko sa o tom píše, lebo sú to osobné a konkrétne zážitky Božej prítomnosti, znamenia Jeho priazne a blízkosti, Jeho spôsob, ako nám vyrovná to, o čo vďaka svojej práci prichádzame. Ja sa na to pozerám tak, že nielen môj zamestnávateľ a pacienti potrebujú, aby som konkrétny sviatok prežila v práci, ale že to odo mňa žiada Boh. Chce, aby som ten-ktorý deň slúžila Jemu osobne - v chorých ľuďoch. Aby mi viac záležalo na ňom ako na mne a na mojom spôsobe prežívania sviatkov. Aby som, síce sama a ďaleko od všetkých, s ktorými by som chcela zdieľať sviatočné spoločenstvo a stôl, prežila Jeho prítomnosť. Aby som v skoré veľkonočné ráno spolu so svitaním zažila Jeho vzkriesenie.

Ak mám byť úprimná, nikdy som neprežila sviatky Vzkriesenia hlbšie, reálnejšie, osobnejšie a duchovnejšie, ako v službe chorým a zomierajúcim ľuďom. Ak ste uprostred veľkonočnej noci priamo konfrontovaní

so smrťou, vtedy sa ukáže, v Koho veríte a či vôbec veríte. A keď boj so smrťou o krehký ľudský život prehráte, možno je to chvíľa, kedy na okamih zapochybujete. Alebo sa len zahľadíte von z okna a vnútram vám prebehne pocit, aký mali učeníci po Ježišovej smrti - a možno potom príde sekunda, keď si uvedomíte, že On naozaj vstal. Nemáte nič, len tmú, samotu, únavu, stres - a k tomu okamih reálnej, osobnej a pravej veľkonočnej radosti, kedy na sekundu zažijete niečo, čo vám zmení vieru i pohľad na svet. To možno pochopí iba ten, kto niečo podobné zažíva...

Ak niekedy nebudete tráviť z akéhokoľvek dôvodu sviatočné dni tak, ako sa bežne zvyknú, skúste ísť hlbšie a využiť situáciu ako príležitosť zažiť niečo špeciálne. Lebo Boh nie je len uprostred slávnostného zhromaždenia a sviatočnej liturgie. On je všade tam, kde sú ľudia, ktorí Ho hľadajú - a On sa im necháva nájsť. Naš Boh nie je vzdialený a neosobný. Je Bohom, ktorý sa priblížil...

Mária Kvetová, lekárka
Foto: Flickr.com - Mr.Thomas
a Ivana Vasilj

V júni minulého roku sa v talianskom Miláne konalo VII. svetové stretnutie rodín so Svätým Otcom Benediktom XVI.. Stretnutie bolo rozdelené do dvoch častí, pričom prvú časť tvoril medzinárodný teologicko-pastoračný kongres zameraný na témy týkajúce sa práce a sviatkov z pohľadu rodiny v rámci Katolíckej cirkvi.

Z jeho bohatého obsahu (na kongrese vystúpilo 111 rečníkov - biskupov, intelektuálov, akademikov a odborníkov v jednotlivých oblastiach z 27 krajín) vám ponúkame niekoľko zaujímavých myšlienok.

Rodina, práca a nezištnosť

Často sú jediným motívom pre prácu človeka peniaze. Zarobiť ich a disponovať s nimi. Práca je však viac ako zdroj peňazí. Je to povolanie. Áno, je pravda, že nie je možné vždy pracovať v práci tak, aby bola súčasne aj povolaním. Aj vtedy si však treba uvedomiť, že ten, kto pracuje, produkuje nielen svoju mzdu, ale aj spoločné dobro.

Práca má moc človeka meniť. Preto nestačí len povinnosť pracovať. Pri každej dobre vykonanej práci je taktiež potrebná nezištnosť. A tej sa človek učí výlučne v rodine. Chápete, prečo je dnes kríza? Bez nezištnosti neexistuje ani dobrý obchod. Ak sa platí deťom za robotu ešte aj doma v rodine, tak potom je koniec jeho rozvoju pre budúce pracovné povolanie. Povinnosti tohto dieťaťa prestanú byť vykonávané pre dobro samotné. Prestane existovať (a to ešte aj v rodine) charita.

My toto slovo charita máme často spojené s niečím, čo sa robí zadarmo. Ale to nie je pravda! Za skutok charity sa neplatí nie preto, že by tento skutok nestál za nič, ale preto, že stojí veľmi veľa - a teda je nezaplatiteľný... Dobrým príkladom môže byť napríklad cena práce ženy v domácnosti.

Je dôležité odlíšiť dar nezištnosti od toho, čo je grátis. Kto pracuje, ten vie, že ak chce skutočne dobre pracovať, musí to robiť tak, že neraz pracuje nad rámec svojich povinností. Len ak je človek schopný pracovať *aj nezištné*, bude práca pre neho poslaním a darom.

V živote človeka platí jedno: nemôžeš si kúpiť vlastné pocity a túžby... Preto ak niekto pracuje 40 rokov 8 hodín denne, a pritom pracuje zle, teda čisto pre peniaze a zárobok, alebo pre uznanie a snahu niečo si dokázať, nevie sa tešiť zo života. Pracuje zle, ale i mína peniaze zlým spôsobom. Aj preto má mládež dnešnej doby stále väčší problém predstaviť si svoju profesijnú budúcnosť - nie je uvedená do logiky nezištnosti, ktorej sa učí v rodine.

Rodina sa upevňuje počas sviatku

Rodina sa vytvára predovšetkým počas sviatku. Dnes sa však oslavuje málo, lebo už nemá kto slávenie pripraviť. Žena pracuje, a preto nevládze všetko robiť sama. Je potrebná dobrá delba práce medzi mužom a ženou.

Kto chce dobre žiť a plodne pracovať, potrebuje prežiť aj dni oslavy a sviatku. Práca má potrebu sviatku a naopak, sviatok má potrebu práce. Keď sa niekto stane nezamestnaným, stratí nielen prácu, ale i sviatok. Na druhej strane, ak niekto sedem dní v týždni pracuje a neslávi sviatok, skôr či neskôr príde o všetko, predovšetkým však o rodinu a dobré vzťahy.

Nedeľa a sviatok ako oslava

Kresťanská rodina a každý jej člen má príležitosť v deň sviatku pozorovať a učiť sa jazyku Boha, učiť sa rozumieť jemu i sebe, učiť sa, akým spôsobom dosahovať dobro. Nedeľná svätá omša je základom pre duchovný život rodiny, domácej cirkvi, rovnako ako Katolícka cirkev bola založená na slávení Eucharistie. Takto to vyjadril vo svojom príhovore kardinál Sean O'Malley zo Spojených štátov. Vo svojej prednáške na tému „*Slávenie sviatku: rodina v deň Pána*“ konštatoval, že pri svätej omši je dôležitá pekná výzdoba, krásny spev, dobrá homília, ale najdôležitejšia je **modlitba**, ktorej sa potrebujeme stále učiť. V nedeľu objavujeme zmysel života, ktorý žijeme celý týždeň.

Kardinál ďalej vo svojom príhovore vyslovil aj iné myšlienky. Počas krsťtu rodičom pripomíname, že oni sú prvými a hlavnými svedkami viery pre svoje deti. Deti nás pozorujú. Ak deti vidia rodičov, prečo a ako milujú modlitbu a Eucharistiu, budú

menej pokúšané porovnávať ju s programom v televízii a považovať ju za nudnú. Ak nedeľa stratí rozmer oslavy a stane sa len dňom zábavy a športu, stratí svoj pravý rozmer.

Spôsob, akým žijeme nedeľu, podmieňuje spôsob, akým prežijeme celý nasledujúci týždeň. Každá nedeľa je dňom víťazstva Krista - je to najväčšie víťazstvo vo svete: víťazstvo Krista nad smrťou. „*Vy, otcovia, ste prví učiteľia viery. Váš príklad hovorí viac ako akákoľvek homília kňaza. Ukážte deťom vaše dôvody, prečo milujete Ježiša. Uvádzajte ich do života svätých. Zdieľajte s nimi históriu. Proste deti o ich modlitbu. Povedzte im, že Boh miluje modlitbu detí.*“

Rodina zdrojom spoločnosti

V ďalšej prezentácii výskumu s názvom „*Rodina zdrojom spoločnosti*“, ktorý sponzorovala Pápežská rada pre rodinu, sa potvrdilo, že kompletne rodiny pozostávajúce z otca, matky a detí sú základnými piliermi občianskej spoločnosti, i keď ich úloha nie je vždy docenená. Ukázalo sa, že takáto rodina poskytuje viac uspokojenia aj pre seba samú, pretože vytvára väčší ľudský a sociálny kapitál.

Iba človek vytvára rodinu; len človek pracuje; len človek oddychuje. Rodina dostáva podporu z práce, ale tá sa završuje v deň oddychu. Aktuálna kríza ukazuje, že jej korene sú hlbšie ako je úroveň kultúry a ekonomiky. Korene súčasnej krízy siahajú ku kríze rodiny. A kríza rodiny môže byť podmienená práve tým, že prestala svätiť Pánov deň.

Pripravila: Elena Blašková

Foto: Flickr by Glyn Lowe

Zo všetkých síl bráňte nedeľu!

Blahoslavený Anton Mária Schwartz

Nedeľa - deň Pána. Spoločné slávenie Eucharistie, oddych, chvíle strávené so svojimi najbližšími by v tento deň mali byť pre kresťanov samozrejmosťou. Ani v 19. storočí tomu však nebolo celkom tak. Jedným z najväčších bojovníkov za právo robotníkov svätiť nedeľu sa stal i bl. Anton Mária Schwartz.

Anton Mária Schwartz sa narodil 28. februára 1852 v Badene neďaleko Viedne. Bol štvrtým zo štrnástich detí. Po absolvovaní farskej školy v Badene navštevoval hudobnú školu v Heiligenkreutzi a neskôr gymnázium vo Viedni.

Bude z neho kňaz?

Anton štúdiá ukončil už ako nádejný člen rádu piaristov. Keďže však spoločenská situácia v krajine piaristom nepriala, sami mu radšej odporučili reholu opustiť. Anton odišiel do kňazského seminára vo Viedni, kde vyštudoval filozofiu a teológiu.

V tom čase sa u neho prejavili príznaky tuberkulózy. V roku 1875 bol i napriek zlému zdravotnému stavu vysvätený za kňaza. No jeho rodina bola na tom po smrti otca po ekonomickej stránke dosť zle. Omšové rúcho a kalich na svoju primičnú omšu si musel požičať.

Hľadanie svojho miesta

Anton najskôr pôsobil ako kaplán vo farnosti Marchegg, neskôr ako duchovný otec u Milosrdných sestier a v nemocnici v Sechshaus vo Viedni. Chorým venoval množstvo času a starostlivosti, veď sám patril medzi nich.

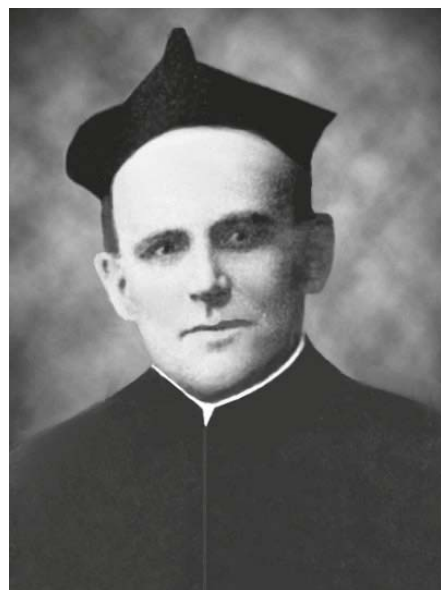
Po čase jedna zo sestier upriamila jeho pozornosť na mládež chystajúcu sa do zamestnania, ktorá žila v meste prakticky bez duchovnej starostlivosti. Anton pre mladých robotníkov založil Katolícke združe-

nie tovaríšov a neskôr kvôli nim požiadal i o uvoľnenie z nemocničnej služby.

Kalazantíni

So spolupracovníkmi si Anton v prenájatej budove zriadil niečo ako úrad pre sprostredkovanie práce. Vyhľadával dobrých veriacich majstrov, zveroval im učňov a i naďalej sa zaujímal o ich osud. Začala sa však v ňom objavovať i myšlienka na založenie novej rehole. Po získaní súhlasu od kardinála Ganglbauera založil Kongregáciu kresťanských robotníkov sv. Jozefa Kalazanského (kalazantíni).

Otec Schwartz podával hlavné pravdy viery robotníkom jednoduchým

spôsobom. Radil im, často i finančne pomáhal a veľa sa za nich modlil. Bojoval za ich právo na dovolenku, nedeľný oddych i za právo na odborné vzdelanie. Podporoval ich štrajky a snažil sa osloviť politikov, aby sa stali citlivými na problémy pracujúcej spoločnosti.

bola udelená pápežská pochvala a samotný zakladateľ získal Zlatý kríž Rakúskej republiky za zásluhy. Zomrel 15. septembra 1929. Blahořečený bol pápežom Jánom Pavlom II. v roku 1998.

Pripravila: Petra Humajová

Na sklonku života sa otec Schwartz napriek nepriaznivej spoločenskej situácii dočkal uznania. Jeho rádu

Životopisné údaje: Ž. Podtejski: Sol' zeme a svetlo sveta 5, www.ewtn.com

Modlitba piatich prstov

Napísal ju pápež František, ešte keď bol arcibiskupom v Buenos Aires. Hodí sa napríklad ako večerná modlitba.

Krok 1: Palec je prstom najbližším k tebe. Začni modlitbou za tých, ktorí sú ti najbližší. Sú to osoby, na ktoré si spomenieš najskôr. Modliť sa za tých, ktorých milujeme, je „sladkou povinnosťou“.

Krok 2: Susedný prst je prstom ukazujúcim - **ukazovák**. Pomodli sa za tých, ktorí vychovávajú, kážu, vzdelávajú a liečia. Oni potrebujú podporu a múdrosť, aby sprevádzali iných správnym smerom. Nech sú stále prítomní v tvojich modlitbách.

Krok 3: Prostredný prst - tzv. **prostredník** - je najvyšší z prstov. Pripomína nám našich vodcov, politikov, prezidentov, biskupov a kardinálov; tých, ktorým bola daná moc. Oni veľmi potrebujú Božie vedenie.

Krok 4: Ďalší prst je prstom srdca - **prstenník**. No prekvapivo - je našim najslabším prstom. Pripomína nám modlitbu za slabých, chorých, strápených a obťažkaných problémami. Aj oni potrebujú tvoju modlitbovú podporu.

Krok 5: Na konci je náš **malíček**, najmenší zo všetkých. Má nám pripomínať modlitbu za seba samého. Keď ukončíš modlitby za štyri vyššie vymenované skupiny, potom uvidíš svoje vlastné potreby v inej perspektíve a budeš pripravený, aby si sa pomodliť za seba samého spôsobom viac pravdivým a skutočným.

8. september 2013 - 23. nedeľa cez rok

Č1 - Myšlienky smrteľníkov sú bojzlivé, naše úvahy sú neisté.

Múd 9,13-18

R - Pane, stal si sa nám útočiskom z pokolenia na pokolenie. Ž 90,3-17

Č2 - ... „Ja, Pavol, už starec a teraz aj väzeň Krista Ježiša, prosím ťa za svojho syna Onezima, ktorého som splodil v okovách. Flm 9b.10.12

Ev - Išli s nim veľké zástupy a povedal im: „Ak niekto prichádza ku mne a nemá v nenávisti svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojim učeníkom. A kto ide za mnou a nenesie svoj kríž, nemôže byť mojim učeníkom. Ak niekto z vás chce stavať vežu, či si najprv nesadne a neprepočíta náklad, či má nádej na jej dokončenie? ... Alebo keď sa kráľ chystá do boja s iným kráľom, či si najprv nesadne a neporozmýšľa, či sa môže s desiatimi tisícami postaviť proti tomu, ktorý ide proti nemu s dvadsiatimi tisícami? ... Tak ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojim učeníkom.“ Lk 14, 25-33

15. september 2013 - Sedembolestnej Panny Márie - patrónky Slovenska

Č1 - Títo všetci jednomyselne zotrúvali na modlitbách spolu so ženami. Sk 1, 12-14

R - Ty si sláva nášho národa, ty si radosť nášho ľudu. Lk 1,46-55

Č2 - Keď vás hanobia pre Kristovo meno ste blahoslavení, lebo Duch slávy a Boží na vás spočíva. 1Pt 4,13-16

Ev - Pri Ježišovom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasová, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe.

Jn 19, 25-27

22. september 2013 - 25. nedeľa cez rok

Č1 - Pán sa zaprisahal na Jakubovu pýchu: „Nikdy nezabudnem na ich skutky.“ Am 8,4-7

R - Chváľte Pána, lebo dvíha chudobných. Ž 113,1-8

Č2 - Chceme teda, aby sa muži modlili na každom mieste a dvíhali čisté ruky bez hnevu a hádok. 1Tim 2,1-8

Ev - Istý bohatý človek mal správcu, a toho obžalovali u neho, že mu rozhadzuje majetok, preto mu povedal: Vydaj počet zo svojho šafárenia, lebo už nemôžeš ďalej šafáriť. Správca si povedal, čo budem robiť? Zavolať si po jednom dlžníkov svojho pána a vravel prvému: Koľko dlhuješ môjmu pánovi? On povedal: Sto kadí oleja. Vravel mu: Tu máš svoj úpis a napíš päťdesiat. Potom povedal inému: A ty koľko dlhuješ? On vravel: Sto meríc pšenice. Vravel mu: Tu máš svoj úpis a napíš osemdesiat. A pán pochválil nepoctivého správcu, že si opatrne počínal. Lebo synovia tohto sveta sú voči sebe navzájom predvídavejší, ako synovia svetla. Robte si priateľov z nespravodlivej mamony, aby vás, až sa pominie, prijali do večných príbytkov. Lk 16, 1-13

Ev - Bol istý bohatý človek. Pri jeho bráne líhal žobrák Lazar, plný vredov. Túžil nasýtiť sa z toho, čo padalo z boháčovho stola, a len psy mu lízali vredy. Žobrák Lazar zomrel a prišiel do neba. Zomrel aj boháč a dostal sa do pekla. Odtiaľ volá Abraháma o pomoc. On mu odpovedá: „Ty si dostal už za života všetko dobré, a Lazar iba zlé. Teraz sa on raduje v nebi, a ty sa hrozne trápiš...“ Lazar prosil: „Prosím ťa, Otče, pošli ho do domu môjho otca, nech všetkých zaprisahá, aby sa nedostali aj oni na toto miesto múk.“ Abrahám odpovedal: „Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú, a ak ich nepočúvajú, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal.“

Pripravila A. Karaková

Blahoželanie

Dňa 22. septembra 2013 si pripomenieme 90. narodeniny našej drahej mamy, starej mamy, manželky a priateľky **Františky Hrubšovej**. Do ďalších rokov jej vyprosujeme zdravie, silu, veľa Božích milostí a hojnosť darov Ducha Svätého, nech je ešte dlho medzi nami a obohacuje nás svojou dobrotou a láskou. S vďakou manžel, deti, vnúčatá a pravnúčatá.

Spevácky zbor sv. Martina Bojnice hľadá spevákov

Spevácky zbor sv. Martina Bojnice hľadá nových spevákov. Ak vieš spievať, nemusíš byť profesionál, dokonca ani poznať noty, baví ťa klasika, spirituál, ale i muzikál, neváhaj a ozvi sa a rozšír naše rady.

Čo treba urobiť? Stačí zavolať na telefónne číslo 0905 801 088, prípadne poslať SMS, alebo poslať e-mail zbor@spaldon.eu a radi ťa pozveme k nám do skúšobne v bývalom Richtárskom dome na námestí v Bojniciach. Čo ponúkame? Fajn kolektív, dobrú náladu, množstvo vystúpení doma i za hranicami regiónu, príjemnú atmosféru a zážitky.

Farská kronika od 26. júna 2013 do 25. júla 2013

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Matias Knapík
Juraj Surovy
Šimon Taliga
Božena Poláková
Vanessa Jana Šarközyová
Tomáš Šarközy
Dominik Filip Petržela
Sabina Súkeníková

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Milan Knapík a Soňa Uhrínová
Ing. Milan Šmatlák a Bc. Tatiana Srnková
Martin Belica a Arijeta Bucolli
Sebastian Goerke
a MUDr. Petra Šestáková
Marian Mucha a Martina Sleziačková
Štefan Matušov a Viktória Kobelárová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Anton Batora, 69 r. (19. júna 2013)
Dezider Martinák, 74 r.
Zuzana Ölveczká, 90 r.
Pavol Bunda, 56 r.
Anna Čavojská, 88 r.
Anna Záhová, 94 r.
Ing. Jozef Gdovin, 51 r.
Angela Mlináriková, 81 r.
Štefan Toráč, 65 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana, str. 2,
str. 23, zadná strana - M. Melicher-
číková

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Prievidzská púť 2013
Mariánsky vršok, 10. a 11. august 2013

Prievidzská púť 2013 - Farský deň

Stredná odborná škola Prievidza, 11. august 2013

